

МИЗИЯ

ДВУСЕДМИЧЕНЪ ЛИСТЪ

АБОНАМЕНТЪ ПОЛУГОДИШЕНЪ 20 ЛВ.

ЗА ОБЯВИ СЕ ПЛАЩА:

Първа публикация на см.² 1-20 лв.

Всѣка слѣдваща на см.² 1—лв.

ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Всичко се изпраща:

Редакция „МИЗИЯ“ — Плѣвень.

Година I, брой 9

Редактира комитетъ

Плѣвень, 15 септемврий 1922 г.

УЧЕБНОТО ДѢЛО ВЪ ПЛѢВЕНСКИ ОКРЪЖЪ

Продължение отъ брой 6

Въ миналата си бѣлѣжка посочихъ, че 60% отъ всички училищни сгради въ окръга сж негодни и полуподни. Фактически, обаче, ние нѣмаме нито едно напълно годно за цѣлѣта училищно здание, защото:

Първо: всички изобщо училища сж недостатъчни да побератъ подлежащитѣ на задължително учение дѣца. Маса ученици биватъ връщани по липса на помѣщения, а цѣли други отдѣления отъ записанитѣ дѣца скитатъ отъ стая въ стая съ своитѣ дообѣдни или слѣдобѣдни занятия. Така, само въ гр. Плѣвень, напримѣръ, ежегодно 6—10 отдѣления отъ първоначалнитѣ училища оставатъ безъ свое помѣщение и съ това създаватъ прѣчки за правилното водене на обучението почти въ всичкитѣ други отдѣления.

Второ: отъ гледна точка на модернитѣ изисквания за училищната хигиена и образователнитѣ задачи на училището, всички училища сж подъ всѣка критика. Училището, като мѣсто за обучение и възпитание на дѣцата, не само трѣбва да има хигиенична, въ най-добрия смисълъ на думата, училищна зграда, но трѣбва да притежава добръ уреденъ училищенъ дворъ, градина, малко стопанство, игрище, рекреационна зала, баня, трапезария, чиста изворна вода — изобщо всичко, което е необходимо за една разумна дѣйност, за заякчаване и конформирание физическитѣ и душевни сили на дѣтето. Безъ да бждемъ прѣкалено възискателни, ние, учителитѣ на българскитѣ дѣца, съобразявайки се съ скромнитѣ сръдства на нашитѣ общини, бихме били твърдѣ доволни, ако училищата разполагаха поне отчасти съ широки, свѣтли и достатъчни помѣщения, съ здрава и хигиенична покъщнина, съ нивилирани сухи и оградени дворове, съ чиста вода, съ здравословни и прикриващи поне обикновената дѣтска свѣнливост отходни мѣста. Но уви! Обстановката, обществена и материална, сръдъ която днесъ се развива нашето училищно дѣло, е изобщо твърдѣ негодна и вредна за неговитѣ образователни и възпитателни задачи. Тя каточели е организирана съзнателно да убива всички духовни и физически цѣнности у дѣтето, защото е израстнала и продължава да се развива върху отровната почва на общественото разложение и пълната дезинтересованостъ. Винаги безгрижието на общественитѣ фактори е изпрѣваряло развиващитѣ се училищни нужди и колкото повече мизерията, въ своята общност и пълнота, е обхващала училището съ неговитѣ поселения въ своитѣ костеливи прѣгрѣдки, толкова повече грижитѣ на общини, окръжи и държава се

съкратяватъ почти безъ остатъкъ. Въпросътъ, очевидно, не е само до голѣмитѣ или малки бюджетни цифри, а и до ония фактически и реални грижи за училището, до липсата на система, планъ, политика, възпитателна идея за разумна организация на учебното дѣло. Малокръвието и туберкулозата, напримѣръ, поразяватъ дѣтския организъмъ въ неговата крѣпка възраст, тѣ косятъ обилно живота на своитѣ жертви, обикновено когато дѣцата израстнатъ, и перспективата, да станатъ опора на своитѣ родители, е най-близка и привлекателна. Въ замѣна на това — пълно санитарно безгрижие къмъ училищата; никакви мѣрки, никакви антропологично-здравословни проучвания на школскитѣ дѣца, за да се създаде разумна насока на училищната хигиена и профилактика; пишатъ се рапорти за здравословно състояние на училища и ученици винаги върху непроучени и невѣрни данни. И срѣщу тоя ужасъ ние стоимъ съ скръстени рѣцѣ, безволни зрители, тжпо молепсани отъ психоза на резигнацията. Нѣщо повече: като държава ние убиваме едничкия институтъ за училищна хигиена — института „училищни лѣкари“ — навѣрно за да подчертаемъ оная пословична лекостъ на нашитѣ обществени органи, които прикриватъ всѣка нерадостна дѣйствителностъ съ безотговорната и стереотипна формула: „всичко е благополучно“.

Склонността къмъ „благополучие“ е констатация на единъ отрицаващъ себе си прѣстѣпенъ оптимизъмъ, на какъвто, повидимому, не е билъ чуждъ и Плѣвения окръженъ управителъ въ отдѣлъ IX, стр. 66 отъ изложението си до Окрѣжния свѣтъ. Тамъ четемъ:

„Образователното дѣло на окръга е поставено на здрави и солидни основи. (к. н.) Прѣзъ учебната 1920/1921 година училищата бѣха отворени на врѣме и редовнитѣ занятия продължиха цѣлата учебна година безъ прѣкъсване“.

Колкото думи, толкова неистини. Че има училища, отворени едва прѣзъ ноемврий и декемврий, че има други, които сж прѣкъсвали занятията, поради болести и др. причини, това е безъ значение. За да се подчертаятъ „здравитѣ и солидни“ основи на образователното дѣло въ окръга, трѣбва да се прѣнебрѣгнатъ фактитѣ, даже и тѣзи, които тѣй силно крещатъ въ сжщата страница на доклада на г-на управителя: „Голѣма нужда се чувствува отъ училищни згради. Безъ такива, принципътъ на задължителното учение не може да се приложи. Голѣма частъ отъ сегашнитѣ училищни згради сж съсѣмъ нехигиенични. Въ тѣхъ се троятъ дѣтскитѣ души и си разсипватъ здравето учащитѣ се“.

Наистина голѣми усилия употребяватъ нѣкои общини, за да си създадатъ колко годѣ сносни учи-

лица. Но пословичната бѣдност на много отъ тѣхъ не имъ позволява да развиятъ по-широка ползотворна дѣйностъ. Държавата, като стѣснява автономията на общинитѣ, и като отнема частъ отъ тѣхнитѣ приходи, прави ги абсолютно негодни да изпълняватъ най-елементарнитѣ си културни задължения. Срѣщу тая голѣма нужда отъ училищни згради държавата е кредитирала 9 общини въ окръга на обща сума 5,190,000 лева. Обаче, жадната училищна нива не се пои съ капки роса. Нуженъ е изобиленъ златенъ дъждъ, който може да го даде само цѣлокупното българско небе.

*

За посрѣщане на текущи училищни нужди много общини си създадоха така наречени училищни имоти, които, по околии, категории и въ декари, сж разпрѣдѣлени както слѣдва:

ОКОЛИИ	Нива	Ливади	Овошни градини	Зеленч. градини	Гори	Пасиш	Всичко
Плѣвенска	27685	775	27	390	—	—	28877
Ловешка	4387	430	45	120	4253	1654	10839
Никополска	17047	4437	81	225	1917	32	24028
Луковитска	2736	1023	5	52	1000	3780	8596
Тетевенска	156	—	4	—	13895	15130	29185
Троянска	208	27	39	11	880	621	1786
Всичко	52219	6692	201	798	21946	21506	103362

Тѣзи имоти, увеличени и добръ ступанисвани, наистина биха могли да дадатъ достатъчни и сигурни доходи за ежегоднитѣ нужди на всѣка училищна община. Но за съжаление, тѣхното използване е твърдѣ безконтролно. Много апетитни очи сж отпавени къмъ тѣхъ и почти всички, които управляватъ тѣзи имоти сж готови винаги да ги използватъ за своя лична смѣтка и на безцѣница. Ето защо училищнитѣ имоти не могатъ още да топлятъ надеждитѣ на обѣднѣлото училище.

Единъ гласъ за разхищване се промъкна въ свѣта: да се раздадатъ тѣзи имоти на народа, на плячкаджийския „народъ“, който тѣй много се е навѣдилъ по села и по градове. Не да се разграбятъ училищнитѣ имоти трѣбва да се запазятъ, да се създадатъ, да се увеличатъ, да се развиятъ до самостоятелни стопанства. Само така тѣ ще станатъ истинска материална опора за училищата.

И въ туй отношение Плѣвенската община е била образецъ на безгрижие: нейнитѣ училища нѣматъ нищо свое и никой до сега не се е погрижилъ да имъ създаде. Тѣ вегетиратъ изключително отъ подаванията на общинския бюджетъ. Казватъ, че въ миналото плѣвенскитѣ училища сж имали нѣкакви присвоени въ послѣдствие имоти. Но до сега нито едно настоятелство, даже „най-свирепото“ отъ тѣхъ, сж нѣмало нито желанието, нито куража да ги издирятъ. Все пакъ не бива да убиваме въ себе си надеждата, че най-послѣ работата ще си намѣри майстора.

*

Ако материалниятъ факторъ, училищни згради, градини, покщнина, пособия, хигиена, издрѣжка на ученици и др. е важна прѣдпоставка за правилното развитие на училищното дѣло, то не по-малко ва-

женъ е и другиятъ—духовниятъ факторъ. Училище безъ душа е мъртво. А душата на училището е тѣсно свързанъ съ битието на учителя. Умътъ, сръчността, образователната стойностъ, импулсивната душа на учителя сж, които даватъ плътъ и кръвъ на училищния организъмъ, тласкъ на училищния животъ.

Какво сочатъ цифритѣ за учителя въ окръга?

I. Първоначални учители и учителки.

а) редовни 936

б) волнонаемни 246

Всичко: 1182

II. Прогимназиални учители и учителки.

а) редовни 95

б) волнонаемни 344

Всичко: 439

Значи: 21% отъ първоначалнитѣ учители и 79% отъ прогимназиалнитѣ, сж нередовни. Това сочи първо, на прѣстѣпното лекомислие, съ което се откриватъ прогимназиитѣ (безъ огледъ на материални неудобства и липса на редовенъ учителски контингентъ) и второ, на лошата, бихъ казалъ: на стрѣвно партизанската училищна администрация, която винаги е имала възможността да назначи само редовенъ персоналъ, поне за първоначалнитѣ училища, ако се е ръководила изключително отъ добръ разбранитѣ интереси на училището. Поради тѣзи двѣ причини ние имаме днесъ 590 нередовни учители и учителки и още толкова редовни, назначени само за една година, които, поставени прѣдъ неизвѣсността за утрѣшния день, скитатъ отъ село на село за учителски мѣста, дирятъ разни ходатайства, излагатъ се на безчестни критики и нелоялна конкуренция, често жертвувайки не малка доза отъ своето човѣшко и учителско достоинство.

Редовниятъ, правоспособниятъ учител е едно отъ условията за правилното развитие на училищното дѣло, защото той обуславя здравата и ползотворна традиция, създавана чрѣзъ неговото стабилизирано положение. Отъ тази гледна точка ние пледираме не само за редовенъ, но и съ една по-висока образователна стойностъ учителски персоналъ, комуто да бждатъ гарантирани всички условия да бжде и дѣеспособенъ; защото редовността още не е гаранция за дѣеспособностъ; защото училището може да върви хилаво даже и когато всички учители сж редовни; защото правоспособниятъ и дѣеспособенъ учител не винаги се покриватъ.

Дѣеспособниятъ учител обладава знания и сръчностъ, но заедно съ това той обладава и духа на свободния човѣкъ и свободния художникъ-творецъ. А свободенъ въ своето творчество е този, който по-малко мисли за своето лично мѣничко утрѣ, а повече за ония нищожни на гледъ, но голѣми въ сжщностъ, обществени проблеми, които има да разрѣшава чрѣзъ училището.

Ползотворната насока, която учителътъ иска да даде на дѣтскитѣ физически и душевни сили изисква дълбокото и всестранно познание индивидуалността на възпитаника, което пѣкъ въ своитѣ подробности се свежда до обобщаване и систематизиране на факти, наблюдавани въ единъ малко-много продължителенъ периодъ отъ врѣме. Кой дава на учителя това врѣме? Кой му гарантира това покойствие? Учителътъ днесъ е терзанъ отъ материална нищета; малки и голѣми, вчерашни и днешни власти гледатъ на него подозрително; даже тѣзи,

които идатъ въ името на единъ обновенъ свѣтъ, го ругаятъ, хулятъ и унизяватъ. Може ли тогава да се отдаде спокойно на просвѣтна работа тоя, комуто завѣщаватъ мизерия, хули и чергарски стабилитетъ?

И Плѣвенскиятъ окръженъ управителъ въ заседанието на окръжния съвѣтъ за да защити противоучителскитѣ дѣйствия на училищнитѣ власти, си позволи да хвърли една непростима клевета върху учителството.

Да се хвърля клевета срѣщу една професия, която нѣма възможността на мѣсто да се защити, е недостойно и менъ е обидно да я отбивамъ отъ устата на лица, които каточели не държатъ смѣтка за своето достоинство.

Учителството нито вчера, нито днесъ е измѣнило на своитѣ борчески завѣти. То прѣживѣ всички режими на насилието. То ще прѣживѣе и сегашнитѣ издѣвателства надъ неговитѣ сѣдбини, когато и редовността не е броня за учителя, когато цѣлата професия е подплашена и подгонена.

Развратъ наистина има, но той не е тамъ, дѣто се сочи. Срѣдъ учителството има само желание за свѣстно изпълнение на общественъ дългъ. Стабилизирайте общественя служителъ, застраховайте го малко отъ материалнитѣ незгоди на живота, гарантирайте му правото на свобода и инициатива, и вие дѣйствително ще откърмите въ недрата на обществото свободни граждани и творци на своитѣ сѣдбини, които ще се справятъ съ всѣко насилие отъ кждѣто и да иде то.

Само въ борбата за просвѣта и благоденствие е пхтя къмъ свѣтлитѣ хоризонти на свободата, културата и прогреса. Нека чрѣзъ нея да прѣвърнемъ градината на мжитѣ въ рай на любовта, радости и красотата за дѣтето и човѣка.

Вел. Чалѣковъ.

ВОДОСНАБДЯВАНЕТО НА ГР. ПЛѢВЕНЪ

Продължение о тъ брой 7 и 8

Прѣди да пристѣпя къмъ разглеждане на първитѣ двѣ възможни алтернативи, които биха се взели прѣдвидъ при едно изучаване водоснабдяването на гр. Плѣвенъ, — ще изтъкна, какво количество вода е нужно на града. Накрай, доколкото това ми е възможно, ще изложя, какво е сторено за разрѣшаването на този въпросъ, и какъ се слага понастоящемъ.

Нужно количество вода.

Употрѣбеното количество вода е въ зависимостъ отъ редица фактори: не е еднакво прѣзъ суха и дъждовна година, прѣзъ разнитѣ годишни сезони, прѣзъ разнитѣ дни на седмицата, прѣзъ дена и нощта, прѣзъ различнитѣ часове на дена.

Дългогодишни наблюдения ни даватъ срѣдното количество вода, което е нужно за день, за различнитѣ нужди на човѣка, въ домакинството, въ общественитѣ заведения (болници, канцеларии, казарми и др.), въ индустрията, и за различни други цѣли (строежи, миене и рѣсене на улици, паркове и др., пожари и пр.). Споредъ количеството на населението и неговитѣ стопански, културни и др. нужди, употребеното количество вода, за човѣкъ на день, е различно. Така напримѣръ:

Мизия, год. I брой 9

Въ Римъ и Женева се консумира 1000 л. вода на гл. дн.

„ Буфало	„	„	700 л.	„	„
„ Марсилия	„	„	450 л.	„	„
„ Мюнхенъ	„	„	250 л.	„	„
„ Парижъ	„	„	215 л.	„	„
„ Будапеща	„	„	210 л.	„	„
„ Виена	„	„	140 л.	„	„
„ Лондонъ	„	„	130 л.	„	„
„ Берлинъ	„	„	90 л.	„	„
„ София	„	„	85 л.	„	„
„ Амстердамъ	„	„	50 л.	„	„

Количеството на употребената вода се влияе още и отъ това, какъ и по колко се заплаща консумираното.

Отъ статистическитѣ данни, разгледани въ свръзка съ консумираното количество вода, въ разни страни и при разни условия, е опрѣдѣлено, колко литри вода трѣбва да се прѣдвиди и приведе, на глава за день, въ единъ градъ, за да се задоволятъ всички нужди отъ вода.

Дава се:

За голѣмитѣ (адъ 100,000 ж.) градове — 120—150 л. на гл.
За среднитѣ (отъ 25,000—100,000 ж.) градове 100 л. на гл.
За малкитѣ европейски градове 70—80 л. на глава и день.

Така че, градъ Плѣвенъ, който скоро ще брои надъ 30,000 ж. ще бжде напълно задоволенъ съ вода, ако се приведе въ града дневно по 100 л. на глава.

Но когато се проектира едно водоснабдяване, трѣбва да се държи смѣтка, да може то да удовлетворява нуждитѣ на населението поне за прѣзъ прѣдстоящитѣ 20—30 год.; затова се взима подъ съображение растежа на населението.

Статистиката ни дава, че гр. Плѣвенъ

въ 1900 год. е броилъ 18,761 души

въ 1910 год. е броилъ 23,049 души

въ 1920 год. е броилъ 27,779 души

т. е., за 20 години (1900—1920 год.) е нарастналъ съ 9,018 души. Коефициента на годишното нарастване (популацияния коефициентъ) се прѣсметъ по формулата за сложната лихва:

$$27,779 = 18,761 \cdot \left(1 + \frac{p}{100}\right)^{20}, \text{ изчисляваме:}$$

$$\log \left(1 + \frac{p}{100}\right) = \frac{\log 27,779 - \log 18,761}{20} = 0.008523$$

$$1 + \frac{p}{100} = 1.0198, \text{ отъ което слѣдва:}$$

$$p = 1.98, \text{ или закръглено } 2\% = p.$$

Отъ тукъ слѣдва, че правдоподобниятъ брой на населението (изчисляванъ по формулата за сложна лихва при $p = 2\%$) на гр. Плѣвенъ, въ

$$\text{год. 1920} = 18,766 \times 1.486 = 27,779 \text{ души.}$$

$$\text{„ 1925} = 27,779 \times 1.104 = 30,668 \text{ „}$$

$$\text{„ 1930} = 27,779 \times 1.219 = 33,890 \text{ „}$$

$$\text{„ 1935} = 27,779 \times 1.346 = 37,500 \text{ „}$$

$$\text{„ 1940} = 27,779 \times 1.486 = 41,300 \text{ „}$$

$$\text{„ 1945} = 27,779 \times 1.64 = 45,500 \text{ „}$$

$$\text{„ 1950} = 27,779 \times 1.81 = 50,300 \text{ „}$$

$$\text{„ 1960} = 27,779 \times 2.21 = 61,400 \text{ „}$$

$$\text{„ 1970} = 27,779 \times 2.69 = 74,700 \text{ „}$$

По тѣзи данни смѣтнато, намираме нужното, за день или въ литри сек., количество вода; така за год. 1920 дневно ще сж нуждни 2,777 м.³, или 32,200 л. сек. притокъ.

1925	дневно	ще сж нуждни	3,067 м ³ или 36 200 л./сек.	притокъ
1930	"	"	3,389 м ³ , или 39 200 л./сек.	"
1935	"	"	3,750 м ³ , или 43 400 л./сек.	"
1940	"	"	4,130 м ³ , или 47 800 л./сек.	"
1945	"	"	4,550 м ³ , или 52 600 л./сек.	"
1950	"	"	5,030 м ³ , или 58 200 л./сек.	"
1960	"	"	6,140 м ³ , или 71 900 л./сек.	"
1970	"	"	7,470 м ³ , или 86 500 л./сек.	"

Виждаме, че за града ни ще е необходимо да бждат приведени водитѣ отъ извори, които да иматъ дебитъ 58 до 60 л./сек.; така града ни ще бжде напълно водоснабденъ за единъ периодъ отъ 3¹/₂ год. (до къмъ 1950—55 год.); при изгатването на проектитѣ ще трѣбва да се има прѣдвидъ едно бждеще разширение на града и увеличаване количеството на изпращаната въ него вода.

Отъ гдѣ ще се вземе тая вода?

За водоснабдяването на едно населено мѣсто могатъ да се употребятъ: водитѣ на открити извори; на извори скрити подпочвено; подпочвенитѣ води; водитѣ на текущи рѣки; задържани въ рибници и басейни води и др. Ако тѣзи води удовлетворяватъ условията, които се изискватъ отъ една вода прѣдназначена за водоснабдяване — то тѣ се отвеждатъ направо до консоматора; въ противенъ случай водата се подлага на единъ режимъ на бактериологическо, химическо и физическо прѣчистване, прѣди да бжде отправена къмъ консомация. Стане ли нужда едно населено мѣсто да бжде водоснабдено съ скъпо прѣчиствана вода, или ако тая ни е дадена отъ природата въ ограничено количество — тогава може да се взема подъ съображение, кое би било по-изгодно да се прѣдвиди: единенъ водопроводъ ли, съ който да се даде всичката нужна на населението вода, добръ прѣчистена; или двоенъ водопроводъ, като единия ще дава вода за личнитѣ нужди на човѣка, а другия ще удовлетворява всички останали нужди (въ стопанството и домакинството, за рѣсене улици, градини и пр.). Разбира се, че по първия ще се отведе чиста вода, а по втория по-малко чиста, непригодна за пиене, но удовлетворяваща всички останали нужди.

Водата, било подъ своя собственъ напоръ (гравитационенъ водопроводъ), или изтиквава чрѣзъ машини — трѣбва да стигне всички точки на консомативния районъ и да има, въ всѣко мѣсто на водопровода, достатъченъ напоръ за да бжде издигната до надъ подкрива на най-високата сграда.

Какъ и отъ гдѣ градъ Плѣвенъ ще трѣбва да вземе нуждната вода — е единъ твърдъ важенъ и много малко, ако ли не никакъ непроученъ въпросъ. За да може да се говори по него сж нуждни прѣдварителни, обширни, свързани съ значителни разходи, проучвания. Понятно е, че ми е невъзможно по него да се изложи изчерпателно и съмъ принуденъ да изнеса само малкото данни, които успѣхъ да събера. Крайно врѣме е да се отдаде на този въпросъ нужната важностъ и да се подложи на serioзно проучване.

Зашто: „не се копае геранъ когато ожаднѣешъ“ — така казва мъдриятъ китаецъ; а нима всички трѣбва да оправдаемъ казаното за българина, че „дохожда му ума, кога опрѣ ножа о кокала“?

Прѣдстои на отговорния факторъ въ града — общинската властъ — да поеме грижата и се създаде нужното за едно обстойно проучване отъ хора водещи по въпроса. На първо мѣсто стоятъ геологътъ, хидрологътъ и инженерътъ, на които ще

трѣбва да се повѣри тая сериозна и не-малка работа.

Геологическиятъ строежъ въ околноститѣ на града се характеризира както слѣдва: въ града, и непосредствено около него, на сѣвероизтокъ и сѣверъ, образуванията сж горно-кредни, сенонски катъ; на изтокъ отъ града, около изворитѣ при с. Гривица на по-голѣмъ периметъръ на изтокъ и югъ около тѣхъ, образуванията сж долнокредни, баремски катъ, юрски типъ; на западъ, непосредствено отъ града, къмъ р. Витъ, образуванията сж миоценовѣ, отъ Виндобонски катъ. Върху геологическитѣ образувания на изтокъ, югъ и сѣверъ, около града, възвишенията сж покрити съ дебели слоеве земни наноси, които всмукватъ и съхраняватъ голѣми количества води; непосредствено надъ водонепропускливитѣ геологически образувания, или въ издълбани въ тѣхъ канали, тѣзи води извираатъ въ декливитѣ, открити мѣста, въ видъ на изобилни извори. Отъ тоя видъ сж както „Сарая“, „Балаклия“ и „Чучура“, така и извора при „Скобелевия Паркъ“; сжщо такива сж и изворитѣ на изтокъ отъ града, къмъ с. Гривица, отъ които сега се водоснабдява града, и самото „Езеро“ при с. Гривица. На югъ отъ града сж варовититѣ Кайлъшки скали, на мѣста повече или по-малко покрити съ земни наслоявания. Въ сенонскитѣ и туронски кредени катове се движатъ, въ пукнатини и пещери, подземни води, които на много мѣста извиратъ на свѣтло. Повечето отъ тѣзи води сж въ прѣка връзка, както помежду си, така и съ по-близки или по-далечни „пропасти“. За това, при по-продължителни дъждове, водитѣ на тѣзи извори се увеличаватъ, размѣтватъ и добиватъ характеръ на подземни порои.

Това сж изворитѣ на Кайлъшката долина, поименно и подредъ — отдолу нагорѣ — изложени въ долната таблица, придружени съ бѣлѣжки за нѣкои характерни данни:

№ по редъ	ИЗВОР	Дебитъ л./сек.	На каква височина надъ града метри	Разстояние отъ града метри	Забѣлѣжка
1	Пещерата	3'00	8	2,400	съ постоян. дебитъ
2	Гени езеро.	13'00	32	7,800	при гол. суши прѣс.
3	Шугла	6'00	45	8,400	
4	Разбишко езеро	6'00	35	9,000	
5	Езеро с. Тученица	7'00	80	11,200	не се мѣти, пост. д.
6	Турското езеро	4'00	80	11,600	
7	Полупатица	4'00	85	12,000	
8	Сжбе езеро	15'00	110	17,000	извира въ сам. рѣка
Всичко		57'00	—	—	

Височината на извора е показана въ м. надъ най-низкия юженъ (горенъ) край на града, като е смѣтано по падоветѣ на воденицитѣ, разположени по на 700—800 м. по Тученишката бара. Разстоянията сж мѣрени по триверстовата карта, слѣдвайки течението на барата.

Всички тѣзи извори сж въ скала, въ коритото на самата рѣка, до 100 м. далечъ отъ нея, и на височина до 20 м. надъ рѣката. Само Сжбе езеро извира въ самата рѣка.

Освѣнъ тѣзи голѣми извори, изъ Кайлъшката долина има и нѣколко малки изворчета, които излизатъ направо отъ скалитѣ; нѣкои отъ тѣхъ сж направени на стубли, чучурчета или чешми.

До началото на рѣката има още два извора, съ дебитъ отъ 5 до 10 л./сек.

Водитѣ на тѣзи извори не сж изслѣдвани, до-

колкото ми е известно, бактериологически и химически. Повечето от тях, макар че се пият от околното население, сж блудкави.

Тяхният произход е такъв, че дава основание да се съмняваме въ пригодността им за водоснабдяване — поне филтри и др. подобни чистителни съоръжения, не ще могат да бждат избѣгнати.

При евентуално взимане на тези води ще бждат засегнати серветутните права върху водата, между другото, и притежателит на 21 воденици по тази бара, съ 42 камѣка и около 250 декара зеленчукови градини. Водата, която е впрѣгната за да движи тези воденици, мѣрена надъ „Сжбе“ езеро е около 50 л./сек.; въ керѣпа на воденицата на Ил. Стойковъ — 85 л./сек.; подъ с. Тученица, при воденицата на Недѣлко Ангеловъ — 150 л./сек.; въ керѣпа на воденицата на Асанъ Рогозаровъ — 240 л./сек.. Както се вижда, водата на барата е 4—5 пѣти повече отъ дебита на изброенит по-горѣ извори; за това способствуватъ, както неопоменатит малки изворчета, така и прииждащит изъ съсѣднит долине води. Ако бждат хванати и отведени въ града 4—5 отъ по-голѣмит извори, съ общъ дебитъ 45—50 л./сек., ще се налѣжи да бждат обезщетени стопанит на имоти, които се ползватъ съ озаконено право отъ тези води. Това, обаче, при „Закона за воднит синдикати“ не е голѣмо затруднение, и сумитъ, които ще се платятъ за обезщетение, не ще сж, както би изглеждало на пръвъ погледъ, голѣми.

Общинската техническа власт бѣ прѣдприела прѣди години, нѣкакво проучване за привеждането въ града на въпроснит води. Какво е сторено не ми е известно но, по всичко личи, че скоро ще изчезне и послѣдното колче, останало неизгнило или неизвадено изъ кайлъшкит уои. Не еднажъ е било обяснено на спѣналия се въ такова колче, че оттукъ ще мине водата за Плѣвенъ! Не единъ стопанинъ на имотъ около Тученишката бара, съ досада е изтрѣгвалъ такова колче, което му прѣдвѣщава отнемане на доходната влага. И градътъ дълго ще жадува; лѣтѣ праховетъ ще замрачаватъ слънцето надъ плѣвенскит улици — докато пакъ се накаятъ да побиятъ колчета, безъ една замисълъ, безъ прѣдварително установенъ планъ за работа, който да гарантира, че започнатото ще бжде довршено.

(Слѣдва)

Инженеръ КИМПЕ

ПРАХЪТЪ.

Онзи день, на 12 августъ, плѣвенскитъ граждани бѣха още веднажъ свидѣтели, до какви размѣри може да достигне прахътъ въ Плѣвенъ. Вѣтърътъ подемаше настлания въ изобилие по улицитъ прахъ, издигаше го като огромни черно-сиви стълпове или сиво-пепеляви облаци, които се движеха лудо изъ улицитъ, като задушаваша минувачитъ и пълнѣха магазинитъ и кжщитъ, прѣзъ отворенитъ врати и прозорци, съ прахъ. Този день градътъ бѣше заобиколенъ съ задушна атмосфера, като че тъмни молнии се бѣха надвесили и обхванали всичко въ своя мракъ.

Не само въ вѣтровититъ дни въ Плѣвенъ има прахъ. Такъвъ има и тогава, когато атмосферата е привидно спокойна. И това е спечелило на Плѣ-

венъ славата да бжде най-прашния градъ въ България.

Между другитъ елементи, които служатъ за мѣрило на културността на едно населено мѣсто е и правилото, че, колкото прахътъ и калѣта сж въ по-малко количество, толкова населеното мѣсто, е по-културно.

До кога прахътъ и калѣта ще бждатъ съпѣтници на града ни — на този въпросъ на бждащото оставямъ да отговорятъ други, и то тия, които боравятъ съ срѣдствата на града, а тъй сжщо и специалнитъ технически власти и лица. Менъ прѣдстои по разгледамъ съвсѣмъ накратко праха отъ хигиенична гледна точка, за да се види, какво прѣдставлява той и до колко той е врѣденъ.

Прахътъ, който виждаме ежедневно да се движи изъ атмосферата на плѣвенскитъ улици е съставенъ отъ дребни, стрити частички отъ органически и неорганически материи, които се намиратъ по повърхността на земята, заедно съ всѣкакви микроорганизми, които намиратъ почва да вирѣятъ въ тия материи.

Слѣдователно, прахътъ съдържа пѣсѣчливи и варовити вещества, всѣкакви органически или неорганически материи, животински отпадѣци, като испражнения, хрѣчки и др. Освѣнъ туй най-разнообразни микроорганизми, отъ които тукъ могатъ да ни интересуватъ: туберкулознитъ, тетаничнитъ, тифознитъ, дизентеричнитъ и др. бацили. Всичко това въ форма на прахъ ние го вдишваме или, като попадне върху хранителнитъ продукти, го гълтаме. Доказано е, че охтиката и други заразителни болести най-бързо се разпространяватъ посрѣдствомъ праха. Но даже и на никакви заразителни болести да не е причина праха, отъ естетична гледна точка трѣбва всѣки отъ насъ да се погнуса, когато се хранимъ съ продукти, които сж били изложени на прахъ, щомъ знаемъ, че прахътъ, освѣнъ неорганически вещества съдържа човѣшки и животински остатѣци и всевъзможни други гниещи животински вещества. Като се има всичко това прѣдвидъ, длѣжностъ на всѣки едного отъ насъ е, по никакъвъ начинъ да не купува съестни продукти, които сж били на открито известно врѣме т. е. не сж били запазени въ джамлѣци или покрити по нѣкакъвъ начинъ. Трѣбва, при това, санитарнитъ власти да забраняватъ продаването на съестни продукти на открито, безъ да сж тѣ по нѣкакъвъ начинъ запазени отъ праха. (Като най-цѣлесъобразно срѣдство за запазване се прѣпорѣчатъ джамлѣцитъ).

Единствено срѣдство за намаление праха на улицата, това е организирането на една редовна и честа служба по поливане на улицитъ, ако не на всѣждѣ то поне въ най-главнитъ улици, гдѣто става най-голѣмото движение. Сжщо трѣбва строго да се слѣди да не се изхвърлятъ боклудитъ по улицитъ, защото отъ тяхъ прахътъ става много богатъ на гниещи и органически материи и слѣдователно много по-врѣденъ.

Изобщо казано, прахътъ въ едно населено мѣсто е продуктъ на движението. Колкото почвата и специално уличната постѣля е по-мека, толкова повече прахъ се образува. Ето защо, за градъ Плѣвенъ, дѣто движението, особено въ търговскитъ улици, е твърдѣ голѣмо, мекиятъ кайлъшки камѣкъ изглежда непригоденъ за настилане. Задача на бждащитъ технически власти е да избератъ подходящъ твърдѣ камѣкъ или друга настилка за улицитъ съ голѣмо движение.

Д-р Ш.

ЗАКЛЮЧЕНИЯТЪ СЛЪНЧЕВЪ ЛЖЧЪ

Единъ малъкъ слънчевъ лжчъ бѣше слѣзълъ за пръвъ пѣтъ на земята и съ очудване гледаше всичко, което лежеше подъ него. Изведнажъ, той чу върховетъ на дърветата, че шумѣха: „Благодаримъ ти, слънчевъ лжчъ, че ни освободи отъ лошата мъгла, която ни подтискаше“. Малкиятъ лжчъ се уплаши и попита: „Азъ ли? Азъ ли ви освободихъ?“ Дърветата потвърдиха: „Да; студената мъгла не можѣ да противостои на твоята свѣтлина и топлина, и ти я застави да се скрие въ почвата. Засрамениятъ лжчъ каза: „Но азъ съмъ така малъкъ; какъ съмъ можалъ...“ Лѣсътъ отговори: „Доброто, даже когато е малко, има сила, съ течение на врѣмето да побѣди злото. „Тогава азъ ще употребя моята сила и ще скитамъ отъ планина въ равнина, отъ село въ градъ“ — каза зарадванъ слънчевиятъ лжчъ.

И той се надвѣси върху цвѣтата въ ливадата. Тѣ си повдигнаха главичкитъ и се засмѣха. Послѣ той надникна въ потока и като видѣ своя хубавъ образъ, уплаши се. „Не знаеше ли, че си така хубавъ?“ попита го една вълна. Слънчевиятъ лжчъ отговори: „Не, не знаехъ. Никой не ми бѣше казалъ това, пѣкъ и никого не съмъ питалъ“. Вълната рече: „Ти си хубавъ, кждѣто и да отидешъ, но най-сладъкъ и милъ си, когато грѣешъ отъ очитѣ на човѣка. Ако нѣкой човѣкъ те хвани и заключи въ сърцето си, то ти толкова много ще освѣтишъ неговата душа, че блѣсъкътъ, който сияе изъ очитѣ му, ще е по-хубавъ отъ всичко на земята. Слънцето въ сърцето на човѣка го прави безкрайно щастливъ. Веднажъ, обаче, влѣзешъ ли ти, свѣтълъ лжчъ, въ човѣшкото сърце, не можешъ вече да излѣзешъ до неговата смъртъ, когато, заедно съ душата му, ще се върнешъ на небето“.

Малкиятъ слънчевъ лжчъ се замисли. Колко хубаво би било, ако нѣкой човѣкъ се съгласи да го заключи въ своето сърце! Това ще е много по-хубаво, отколкото да скита изъ свѣта и всѣка вечеръ да се връща на небето. И лжчътъ попита: „Какъ да направя, че нѣкой човѣкъ да ме заключи въ сърцето си?“ Бистрата вълна, обаче, бѣше изтекла надолу, а другитѣ слѣдъ нея не разбраха въпроса.

Замисленъ тръгна слънчевиятъ лжчъ и не слѣдъ дълго видѣ една жена.

„Ще ѣда при нея, може би тя ще ме вземе“ — рече си лжчътъ и се забързи. Но ето че жената се скри подъ сѣнката на едно дърво и избѣга. Слѣдъ малко дойде единъ мжжъ. „Може би той ще ме заключи въ сърцето си“ — помисли си лжчътъ и тръгна срѣщъ него. Но мжжътъ си закри очитѣ съ ржка и измърмори: „Досадлива свѣтлина! Защо не се скрие задъ нѣкой облакъ?!“

Сигурно азъ съмъ още много малъкъ — мислѣше си слънчевиятъ лжчъ, който искаше да даде своята топлина и свѣтлина на жената и мжжа, но тѣ не желаеха, бѣгаха.

Зададе се едно младо момиче. То тичаше босо изъ трѣвата и весело се провикна на малкия слънчевъ лжчъ, който не се рѣшаваше да го доближи: „Мили, свѣтли слънчевъ лжчъ, азъ ще те хвана и ти вѣчно ще останешъ въ мене“. Момичето отвори широко хубавитѣ си очи, погледна малкиятъ слънчевъ лжчъ и бързо затвори клѣпки. Така то хвана свѣтлината и я заключи въ своето сърце. А вжтрѣ стана свѣтло, свѣтло, и сияние излазяше изъ дѣтскитѣ очи.

Вечеръта слънцето каза на своитѣ синове — по-старитѣ лжчи: „Вашиятъ братъ не се завърна въ кѣщи тая вечеръ. Утрѣ да слѣзете всички на земята и да го намѣрите“.

Дълго търсиха на другия день братята, докато намѣрихъ най-послѣ малкия слънчевъ лжчъ въ очитѣ на младото момиче. Тѣ го помолиха: „Ела съ насъ да се завърнемъ на небето“.

„Не мога! Азъ съмъ заключенъ въ това дѣтско сърдце, и ще остана въ него, докато душата му трѣгне къмъ небето и ще се завърна съ нея“.

„Ти си влѣзълъ въ едно човѣшко сърце?“ попитаха другитѣ лжчи очудени. „Е, какво има вжтрѣ?“

„Чудно хубаво е тукъ. Още по-хубаво, отколкото въ зеления лѣсъ, по хубаво, отколкото върху цвѣтистата ливада; по-хубаво, отколкото при шумящия потокъ“.

„Тогава и ние ще останемъ на земята, да ни заключатъ хората въ сърцата си“ — казаха другитѣ слънчеви лжчи.

И тѣ тръгнаха да скитатъ по земята. И всѣки човѣкъ, който поиска, може да отвори сърцето си и да заключи въ него единъ свѣтълъ слънчевъ лжчъ.

Е. Гизелбергъ
Воленъ прѣводъ отъ нѣмски.

ХРОНИКА

□ „Мизия“ ще излиза на 1 и 15 число всѣки мѣсець;

□ На 9 т. м., слѣдъ триседмично боледуване изгасна една млада добра душа, единъ пѣргавъ и гѣвкавъ умъ — Димитъръ Владиславовъ, студентъ медикъ, двадесетъ и осемъ годишенъ. Надежда за своитѣ близки и винаги приятенъ събеседникъ за своитѣ другари, той остави добри спомени въ всички. Върѣдъ жежкото лѣто увѣхна завинаги най-нѣжното цвѣте на плѣвенската млада интелигенция — многообщаващиятъ Мико.

□ Похвално рѣшение е взело настоятелството на д-во „Съгласие“, като е позволило да се настани археологическата сбирка въ помѣщението на библиотеката. Всички старинни прѣдмети, които се пилѣха до сега изъ избитѣ на разни училища, днесъ сж грижливо подредени и запазени. Плѣвенскиятъ клонъ на Българското археологическо дружество е единъ отъ най-старитѣ въ България. Основанъ е въ 1903 г. Още сжщата година неговитѣ членове успѣха да склонятъ Плѣвенския Общински Съвѣтъ да рѣши съ протоколъ № 109 отъ 24 априлъ 1903, здаването на „Куршумъ джамия“ да стане помѣщение на музей. Въ генералния планъ на Плѣвенъ, листъ № 69, върху скицата на джамията е писано „бждещъ музей“. Редица години, обаче, военнитѣ не изпразваха здаването, което имъ служеше за складъ, а археологическата сбирка се мѣстѣше отъ изба въ изба, отъ дюкянъ въ дюкянъ.

Само въ България се гледа съ такова прѣнебрѣжение на археологията, тая помощна на историческата наука, която допринася много съ своитѣ вещественни паметници за изучаването живота и културата на миналото.

Дружество „Съгласие“ подчертава, съ своето рѣшение да даде приютъ на сбирката, отивчивостта си къмъ всички културни дѣла въ града.

Мизия, год. 1 брой 9

□ Следъ смъртта на бившия библиотекаръ г. П. Ненковъ (1917 г.) Плѣвенската градска библиотека, бѣше прѣкъснала всѣкакви културни отношения съ Международния Библиографиченъ Институтъ въ гр. Брюкселъ. Съ редица писма неговиятъ замѣстникъ г. Ил. Бърдаровъ, е успѣлъ да поднови тѣзи отношения. Плѣвенската библиотека единствена отъ цѣла България продължава, прочее, да бѣде членъ на Международния Институтъ, който напослѣдъкъ е направилъ неимовѣрно голѣми успѣхи въ библиографичното дѣло. Библиотекарътъ е получилъ официална покана, да присѣтствува на международния библиографиченъ конгресъ, който ще стане на 1 септемврий тази година въ гр. Брюкселъ. Поради късото врѣме и високата белгийска валута, такава една командировка, колкото и да би била желателна, е невъзможна.

Отраднo е, обаче, че съ тая покана се регистрира наново редовното членство на нашата библиотека въ Международния Институтъ. Секретарътъ на института съ любезни освѣтления по развоѣ на библиотечното дѣло и съ редица нови книги по международния развоѣ на всесвѣтския книгописъ се е турналъ въ пълна услуга на г-нъ Илия Бърдаровъ, който работи едно доста обширно системно ръководство по десетичната библиографична класификация и нейното приложение въ Плѣвенската градска библиотека.

□ Отъ 5 августъ т. г. по инициатива на Окръжната Училищна Инспекция въ града ни се откри едномѣсеченъ ваканционенъ педагогически курсъ за учителитѣ и учителкитѣ отъ основнитѣ училища въ окръга. Застѣпени сж отдѣлитѣ: моделиране, рисуване и кошничарство. Курсовѣтъ се посѣщаватъ отъ около 120 души. Ще се четатъ и лекции по методиката на нѣкои учебни прѣдмети и по училищно книговодство и смѣтководство.

□ Плѣвенскиятъ клонъ на Българското Туристическо Дружество изказва своята благодарностъ на всички граждани, които го подкрѣпиха съ купуване картички на общия туристически празникъ — „Илинденъ“. Събраната сума прѣзъ този день възлиза на около 2400 лв.

□ Голѣмо затишие въ духовния животъ има прѣзъ послѣднитѣ седмици въ нашия градъ. Освѣнъ тритѣ бесѣди на учителя богословъ — г-нъ П. Черняевъ, които не бѣха добрѣ посѣтени, само кинематографитѣ доставяха развлечения на плѣвенската публика.

□ На първи септемврий т. г. ще се открие сезона на Народниятъ театъръ въ София. Бихме желали да знаемъ нѣщо и за нашия Плѣвенски градски театъръ, ако такъвъ още сжествува. Взети ли сж мѣрки за удовлетворяване поне на най-необходимитѣ нужди на актьоритѣ, безъ което тѣ никога не биха имали спокойствие за работа?

□ Строи се вече трети етажъ върху зданието на общинското управление. Това ще прѣдаде внушителенъ видъ на постройката.

Въпросното здание е построено въ 1893—94 година отъ общо образователното дружество „Съгласие“. Малко история на тая постройка и нейното изплащане ще дадемъ въ идния брой.

□ Търси се младежъ съ красивъ почеркъ въ Плѣвенската градска библиотека.

□ Плѣвенскитѣ туристи възнамѣряватъ да устроятъ единъ съвмѣстенъ излетъ (възрастни и юноши) съ маршрутъ: Плѣвень, Романъ, Гложенския манастиръ, Тегевенъ, Троянския манастиръ, Ловечъ, Плѣвень. Километри пѣшъ около 180. Този излетъ е единъ отъ най-красивитѣ, които могатъ да станатъ въ Плѣвенския окръгъ. Излетниците ще иматъ възможностъ да се любуватъ на хубавия Тетевенски и Троянски балканъ. Врѣмето ще бѣде така разпрѣдѣлено, че пристигането на туриститѣ въ Троянския манастиръ да стане на „св. Богородица“ — празника на манастиря. Допълнителни свѣдения съ точно обозначение на условията и нощувкитѣ ще бждатъ обявени наскоро.

□ Книгитѣ сж богатство — да, но само когато се четатъ постоянно и отъ различни читатели. Въ много къщи въ Плѣвень има добри книги, които, обаче, веднажъ прочетени отъ ступанитѣ имъ, сж изоставени въ нѣкой прашенъ кътъ, където не прѣнасятъ вече никаква полза. Напротивъ, прочетенитѣ книги често доставятъ извѣстни неудобства при почистване на къщитѣ и особено при изселване отъ единъ градъ въ други. Нѣма по-разумно нѣщо отъ това, такива книги да се прѣдаватъ на градската библиотека, където могатъ да прѣнесатъ голѣма полза.

□ Прѣзъ врѣме на III-я конгресъ на Ученическитѣ В. Н. д-ства, състоялъ се въ Шуменъ, нѣколко учители въздържатели положиха основа на I. Учителски Н. В. сжюзъ, за борба съ алкоолизма въ България. Цѣльта на сжюза е: да обединява всички учители-въздържатели за една мощна борба съ най-опасния врагъ на обществото — алкоолизма. За врѣмененъ секретаръ се избра Пенчо К. Никоевски, Муселиево, Никополска околия.

□ Туриститѣ ни замолватъ да съобщимъ слѣдното: **ФАКТИ И ОБСТОЯТЕЛСТВА** по кръвопролитията въ Дупница по случай протестното събрание на комуниститѣ въ „Съгласие“ по миналата седмица.

1. Да стане туристическиятъ съборъ въ Дупница бѣ опрѣдѣлено миналата година прѣзъ юлий на прѣдния съборъ на туриститѣ. Това бѣ станало съ огледъ той да бѣде близо до първата туристическа хижа, построена въ „Скакавица“, чието освещаване бѣ опрѣдѣлено да стане по врѣме на сѣгашия съборъ.

Комунистическата „Спартакиада“ бѣ опрѣдѣлена едва нѣколко седмици прѣди случката.

2. Въ всички позиви, които прѣскаха туриститѣ за подготовка на събора, канѣха гражданството да подкрѣпи съборната имъ комисиѣ за по-добро посрѣщане на гоститѣ туристи.

Позивитѣ на комуниститѣ бѣха явно прѣдизвикателни. На два голѣми афиша, залѣпени прѣдъ дюкяна на Върбаковъ и кооперация „Освобождение“ бѣха нарисувани мже съ вдигнати юмуци и съ закана „смъртъ на фашиститѣ“.

3. Рѣчитѣ на туриститѣ при откриване на събора бѣха напълно въ духа на туристическата идея. Рѣчитѣ на нѣкои отъ поздравителитѣ критикуваха комуниститѣ безъ да се заканватъ. Въ отговорътъ си прѣдседателя на сжюза на туриститѣ не се солидаризира съ тази частъ отъ рѣчитѣ имъ.

Рѣчитѣ на всички комунистически оратори, на спирката, и въ градината и на митинга бѣха явно прѣдизвикателни срѣщу „орждацията на буржоазията“ — туриститѣ. Тамъ се запитваха: Готови ли сте другари? Отговаряше се: Винаги готови!

4. Никой туристъ не е прѣчилъ на комунистѣ да посрѣщатъ своитѣ гости.

На 30 юлий къмъ 3 ч. сл. обѣдъ туриститѣ чакаха нови гости и делегати на спирката. Комуниститѣ дойдоха, прѣдизвикателно заеха цѣлата линия и не допуснаха туриститѣ да посрѣщнатъ своитѣ.

5. Първи комуниститѣ почнаха да хвърлятъ отъ жгѣла на „Малкия Ракъ“ камъни и тухли; тамъ стана голѣмото сбиване, стрoшване на маси и изгърмяване. Тамъ бѣ убитъ Ст. Бойковъ.

Никой отъ туриститѣ не е стрѣлялъ, нито се е стрѣляло от балкона на „Джумаята“. Бойковъ е убитъ не съ куршумъ отъ балкона, а отъ нанесени 4 послѣдователни удари съ ножъ.

НЕСГОВОРЪ

басня

Имало едно врѣме една малка глупава гжска. Тя имала силно желание да се настани по-добрѣ отъ другитѣ гжски. И понеже нейниятъ баща, господинъ Гжсакътъ, ималъ срѣдства, изпратилъ я да слѣдва въ единъ добрѣ реномиранъ кокоши пансионъ, кждѣто тя покрай гжшето крѣкане научила и кокошето куткудякане. И въ своята най-цвѣтуща младостъ, слѣдъ като свѣршила кокошия институтъ, младата гжска минавала надлѣжъ и наширъ за най-учената и най-любезна гжска по земното кълбо.

Естествено, тя имала много кандидати — все млади гжсаци. Но гжската прѣзрително гледала на тѣхъ, отваряла човка и казвала съ кокоши акцентъ: „Гжсаци!“ На повече отъ една дузина гжсаци отказала нашата гжска да стане съпруга, а това карало баща ѝ, господинъ Гжсакътъ, да се чуди и майка ѝ, госпожа Гжската, да се вайка: „Охъ, дано я вразуми господъ да се съгласи, докато не е остарѣла“.

Най-послѣ дошелъ единъ младъ и хубавъ, тънъкъ и гордъ, кавалеръ отъ гребена до шпоритѣ кандидатъ — господинъ Петлю Кукуригинъ.

Младата гжска дала сърдцето си, стариятъ гжсакъ далъ зестрата, а старата гжска дала майчината си благословия и сватбата станала. Госпожици кокошкитѣ гледали съ злоба на невѣстата.

Въ началото бракътъ билъ щастливъ. Но слѣдъ медения мѣсець се започнали сѣмейни раздори. Младата гжска не можела да понася кукуриганието, а Петлю не можелъ да търпи нейното крѣкане. Госпожа съпругата искала да отиде на бани въ локвата, а господинъ съпругътъ, напротивъ, желаелъ да прави екскурзии по върховетѣ на дърветата и купитѣ сѣно. Господинъ съпругътъ искалъ да има за наслѣдници пиленца, а госпожа съпругата настоявала и заплашвала, че ще му даде гжсенца.

Е, това вече не можело да се търпи! Господинъ Петлю Кукуригинъ зарѣзалъ гжската и отишелъ въ кокошия курникъ. А гжската, млада невѣста съ седемъ малки гжсенца, останала да плаче горчиви сълзи.

Юлиусъ Крайсъ

НОВАТА МОДА.

Модата, госпожи мои, не е саморасло нѣщо. Тя е изнамѣрена или да покрие единъ недостатъкъ, или да покаже едно прѣимущество.

Напримѣръ, единъ френски царъ, като не искалъ да се виждатъ ранитѣ, които ималъ по врата си, обвинилъ се съ една кърпа. На другата сутринъ — отъ първия царедворецъ до послѣдния гот-

вачъ — всички си пеленосали вратоветѣ. Разбира се, слѣдъ 3-4 дни и министритѣ и всичкитѣ чиновници си запримчили вратоветѣ съ подобни примки, които ние всички мже носимъ отъ 300 години насамъ, безъ да имаме рани — якъ и тѣ.

Една княгиня, за да се не виждатъ кривитѣ ѝ крака, направила си фистанъ до земята. Отъ тамъ бѣ модата, дѣто госпoжитѣ метѣха улицитѣ съ фуститѣ си.

Друга една голѣмкия, на която било драго да показва хубавитѣ си гърди и крѣхкитѣ си плещи измислила деколтето.

Една благородна госпожа я хваналъ онзи благороденъ сърбелъ, който неблагородно се казва „краста“, и горката, за да излѣзе прѣдъ хората била принудена да обвива прѣститѣ си въ парцали съшити като ржкавици.

П. Р. Славейковъ

(Изъ „Ружица“ — редъ книжки за женитѣ).

ТРЕСЧИЦИ

Майката (строго): Мълчи и не се мѣшай въ разговора на възрастнитѣ.

Петърчо (четиренадесетъ годишенъ): Азъ съмъ вече възрастенъ! Мене винаги сж ме пуцали на Модерния кинематографъ, когато има картини „само за възрастни“.

*

— Харесва ли ти новата ми рокля, драгий ми мжко?

— Харесва ми, но колко ли ще трѣбва да заплатя за нея?

— О, за да ти харесамъ, мили мой, азъ се рѣшавамъ на всичко, колкото скжпо и да струва.

*

Отъ 1 октомврий т. г. до 1 априлъ идната година улицитѣ на градъ Плѣвенъ ще бждатъ рѣсени всѣка вечеръ отъ градската машина за рѣсене. Безполезно и глупаво е сега прѣзъ лѣтото да се пролива напразно вода, понеже е много горѣщо и водата лесно се изпарява.

*

Дадено е нареждане до всички градски агенти, които намѣратъ по улицитѣ купчини боклукъ въ които да липсватъ умрѣли пилета, мишки или поне кучета, да съставляватъ актове на най-близкия до боклука телеграфенъ стълбъ, като отговорно „високопоставено“ лице.

Както се вижда отъ брой 3 на Плѣвенски Общински вѣстникъ, въпросътъ съ освѣтлението на града е вече „уреденъ“. Това гражданитѣ отъ горни Плѣвенъ и отъ I и IX квартали отдавна вече знаеха.

Съдържание на миналия (7 и 8) брой.

Освѣтление по програмата ни—Редакц. Комитетъ; Плѣвенската градска библиотека, класиране на статиитѣ — Ил. Бърдаровъ; Нашитѣ гимназии—Р. Е.; Плѣвенскиятъ окръгъ — Спиро Георгиевъ; Значението на скотобойната—Д-ръ Хр. Спасовъ, ветерин. лѣкаръ; Народниятъ театръ въ Плѣвенъ—любителъ; Смъртта на деня — Немилнедрагъ; Водоснабдяването на гр. Плѣвенъ — Инженеръ КИМПе. Леденицата — Илбаръ; Защо е полезно да ядемъ плодове — С. Исполатовъ, прѣведе Ив. Дановъ; За любовта и жената; Сънятъ на оптимиста; Хроника; Мисли върху хумора; Тресчици.

Мизия, год. I брой 9